

Ministerens Forsvarere, uagtet de rigtignok gjorde det paa en saadan Maade, at jeg skal indrømme Ministeren, at han havde været bedre tjent med, om de ikke vare optraadte. Da Ministeren omsider blev bevæget til at bryde den lange Tavshed, gjorde han det fremdeles paa en Maade, som ikke kunde Andet end vække Tvivl, om han ogsaa virkelig faae sig istand til aldeles fyldestgjørende at klare for sig med Hensyn til den Mistanke, der var reist imod ham. Ligeoverfor bestemte Ankepunkter fremkom han kun med almindelige Udtalelser, der vare holdte i en stor og svævende Almindelighed. Flere Punkter gik han reent udenom; der var i hans Foredrag overhovedet ikke faa Møbsfigelser og ikke ringe Uklarhed tilstede. — De Ankeposter, der ere fremkomne, ere væsentlig to. Den ene er den, at Ministeren er omgaaedes paa en letfærdig Maade med Brevhemmeligheden. (Tscherning leer). Den ene Beskyldning er den, at Ministeren er omgaaet paa en letfærdig Maade med Brevhemmeligheden. Han har i den Anledning fremsat Sagen paa den Maade, at den paagjældende fraværende Mand har henvendt sig til ham; Ministeren har gjentagne Gange fremhævet, at det ikke er ham, der har søgt den Paagjældende, men den Paagjældende, der har søgt ham. Saaledes som dette først blev fremsat her i Thinget, maa jeg tilstaae, at det var mig aldeles uforstaaeligt, hvad der egentlig skulde uledes deraf, og selv efter den længere Fremstilling, som Ministeren har givet i aften, seer jeg ikke, at dette releverer det Allermindste. Det var ganske vist naturligt, at den paagjældende Embedsmand, der var kaldet hjem, henvendte sig for at gjøre sin Opvarning hos Justitsministeren, og det er fremdeles ganske naturligt, at den Paagjældende, naar han ønskede den Ordre tagen tilbage, der var udstedt til ham, ligeledes maatte henvende sig til Ministeren; men med Hensyn til det, hvorpaa det kommer an, fra hvem Opfordringen til at udløse Breve eller til at gjøre Brud, som det hedder, med et formeentlig tidligere Parti først er udgaaet, betyder dette jo aldeles Intet. Jeg skal forøvrigt henstille til uheldige Medlemmers Bedømmelse, om det er sandsynligt, at en Mand i

en saa underordnet Stilling, som han er, hvorom der her er Tale, gjentagne Gange i længere Tid skulde kunne opholde en Minister med Samtale om Ting, som Ministeren helst ønskede at være fri for. Selv imidlertid om man gaaer ud fra, at den Fremstilling, som Ministeren har givet med Hensyn til denne Sags Indledning, er rigtig, er det derfor, som sagt, ingenlunde givet, at hans Adfærd navnlig med Hensyn til Brevene er rigtig. Der er — jeg skal tillade mig at fremhæve det, fordi det er et Punkt, der har været Noget paa det Uklare — to Kategorier, to Arter af Breve, hvorom der er Tale. Den ene er de Breve, som er bleven udløst til Ministeren, som han har modtaget, og som han fremdeles er i Besiddelse af efter hans egen Erkendelse, og den anden Klasse af Breve er de Breve, som Ministeren ikke har faaet. Disse to Ting synes at være sammenblandede, ogsaa i Udtalelserne af den ærebe Minister i Rigsraadets Lands-thing. Med Hensyn til den første Kategori af Brevene, dem, som Ministeren har faaet, er det altsaa vitterligt, at Ministeren har taget imod dem. — har taget imod dem og beholdt dem. Den ærebe Minister sagde for et Døgn siden, at det naturligtvis var en Pligt med Hensyn til saadanne Ting, som man var kommen i Besiddelse af paa en lidet behagelig og lidet ønskelig Maade, at bevare den største Discretion. Jeg vil forudsætte, at Ministeren har gjort dette ogsaa med Hensyn til de Breve, som han har modtaget og beholdt, og som han endnu har i sin Besiddelse. Jeg kan imidlertid ikke nægte, at det vilde interessere mig at høre, om den ærebe Minister tør forsikre, at disse Breve ikke ere blevene viste til Uvedkommende, at de overhovedet ikke have været ude af hans Bærge. Jeg forudsætter, som sagt, at han kan besvare dette Spørgsmaal bekræftende, men ikke desto mindre bliver det efter min Opfattelse alligevel en Opsørsel, som ikke kan billiges, at han har modtaget disse Breve og har beholdt dem. Ministeren fremsætter Sagen paa den Maade, at Brevene bleve ham paanødte uden mindste Opfordring fra hans Side; men hvorfor tog Ministeren da imod dem? Vilde Noget paaprælle ham private Breve uden vedkommende Brevskrivners Samtykke, hvorfor tog